

Ján Adamus

Veľkonočná nedeľa - rok B

Keď sa pominula sobota, Mária Magdaléna a Mária Jakubova i Salome nakúpili voňavé oleje a išli ho pomazať. V prvý deň týždňa, skoro ráno, po východe slnka, prišli k hrobu a hovorili si: „Kto nám odvalí kameň od vchodu do hrobu?“ Ale keď sa pozreli, videli, že kameň je odvalený; bol totiž veľmi veľký. Keď vošli do hrobu, na pravej strane videli sedieť mladíka oblečeného do bieleho rúcha a střípli. On sa im prihovril: „Neľakajte sa! Hľadáte Ježiša Nazaretského, ktorý bol ukrižovaný. Vstal z mŕtvych. Niet ho tu. Hľa, miesto, kde ho uložili. Ale choďte a povedzte jeho učeníkom a Petrovi: „Ide pred vami do Galiley. Tam ho uvidíte, ako vám povedal.“ Vyšli a utekali od hrobu, lebo sa ich zmocnila hrôza a strach. A nepovedali nikomu nič, lebo sa báli.

Mk 16, 1-8

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Veľkonočným sviatkom hovoríme aj Pascha, čo je veľmi výstižné pomenovanie. Starozákonný Boží ľud ju slávil na pamiatku prechodu z Egyptského otroctva do slobodného života. Novozákonný ľud, teda my, slávime ju ako prechod zo smrti do života.

Tento prechod zo smrti do života oznamuje aj anjel ženám, ktoré sa na úsvite nedeľného rána vybrali pomazať Ježišovo telo, čím chceli vzdať mŕtvemu úctu. Lámal si hlavu, čo s veľkým kameňom, ktorým bol hrob zatvorený. Keď prišli na miesto, zistili, že starosti s kameňom sú zbytočné. Vchod bol voľný a im, prekvapeným a vyľakaným, sa prihovril anjel: Neľakajte sa! Hľadáte Ježiša Nazaretského, ktorý bol ukrižovaný? Vstal z mŕtvych! Niet ho tu!

Ženy si neuviedomovali úžasnú skutočnosť, čo veľmi pekne opisuje Marek: Vyšli a utekali od hrobu, lebo sa ich zmocnila hrôza a strach. A nepovedali nikomu nič, lebo sa báli. Ale nečudujme sa im. Ako ich mohlo napadnúť, že Pán prešiel do novej skutočnosti, nového jestvovania, do plnosti života? Ich správanie pochopil apoštol Pavol, keď Rimanom napísal: Kristus vzkriesený z mŕtvych už neumiera, smrť nad ním už nepanuje. A Kolosanom zasa píše: Ak ste teda s Kristom vstali z mŕtvych, hľadajte, čo je hore, kde Kristus sedí po pravici Boha!

Z týchto Pavlových slov musíme jasne vedieť, že ak máme byť s Kristom vzkriesení, musíme s ním najskôr zomrieť. To je naša účasť na veľkonočnom tajomstve, to sú naše veľkonočné sviatky, naša Pascha, náš prechod zo smrti hriechu do milosti života. V sile Ježišovho Ducha odumierame starému spôsobu života, vyhadzujeme zo seba starý kvas

hriechu, beznádeje, nelásky a povstávame s ním k novému životu ako noví ľudia. Staré sa pominulo a nastalo nové. Možno sa niekto pýta: Kedy nastalo „to nové“? Začalo to krstom, pokračuje to sviatosťou zmierenia a to nové denne prežívame v zápasoch o dobro. Každého z nás čaká smrť, prechod, kedy sa naše jestvovanie zmení v nové bytie. Kresťan už jeden prechod, ktorý premení jeho jestvovanie, prežil. On to už má za sebou, už posunul zomieranie do bodu, v ktorom bol pri krste vtelený do Kristovej skutočnosti, do jeho utrpenia, smrti a zmŕtvychvstania.

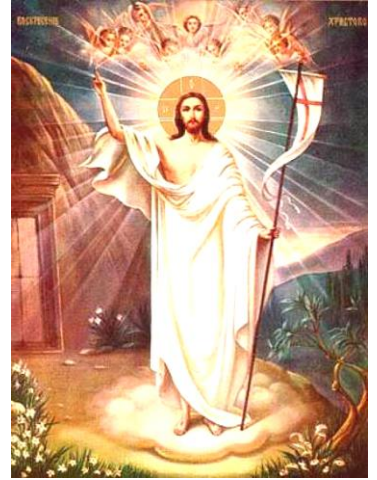
Pán nás naliehavo volá k tomuto prechodu. Ak s ním vstaneme k novému životu, pochopíme, že jediným pravým bytím človeka je život s ním. Túžba po novom bytí – večnom živote, je ukrytá v každom z nás. Dokážeme však vlastnou silou prejsť zo smrti do života tak, aby to nebol zánik, ale Pascha?

William Styron (1925-2006) v románe Uľahni v temnotách ukazuje bezvýchodiskové položenie konzumnej spoločnosti. Hlavnej postave vkladá autor do úst pred samovraždou tieto slová: Môj Bože, prečo som ťa opustila? Navždy som sa od teba odtrhla nejakým zlým dedičstvom tohto smutného storočia, takže len smrťou musí nastať osudová zmena – ísť do temného prístenku, do vedľajšej miestnosti, ľahnúť si tam, v sne sa zbaviť svojich hriechov v nádeji, že sa prebudím v inej zemi, v ďalekom fantastickom svitaní...

Či nie je v týchto slovách skrytá túžba zomrieť a žiť? Nie je v nich vystihnutý proces, ktorý sa uskutočňuje v krste a vo sviatosťi zmierenia? My však vieme, že túto skutočnosť zániku a zrodu môžeme prežiť jedine v sile Kristovho vzkriesenia. Aké oslobodzujúce je jeho veľkonočné pranie: Pokoj vám! Akú plnú moc skrývajú v sebe jeho ďalšie slová: Chcem, buď čistý! Vstaň a choď! Poď za mnou! Už nehreš! To sú slová, ktoré volajú po prechode zo smrti do života.

Dnes, vo veľkonočné ráno si plne uvedomujeme, že ak sa rodí niečo nové, vždy je to spojené s úsilím a bolesťou. Sám Ježiš hovorí: Keď žena rodí, je sklúčená, lebo prišla jej hodina. No len čo porodí dieťa, už nemyslí na bolesť pre radosť, že prišiel na svet človek. Aj my budeme trpieť, keď v nás bude zomierať starý človek hriechu, ale náš smútok sa premení na radosť, keď v nás povstane nový človek.

Naše veľkonočné svedectvo je: Pán skutočne vstal z mŕtvych a my máme účasť na jeho vzkriesení, moci a zachraňujúcej láske. S Kristom sme vstali z mŕtvych, z hrobu našich hriechov k životu nových ľudí!

Bronie sa zora na nebi, už znejú chvály vznešené: svet jasá, plný veleby, a peklo chvie sa zdesené.

Veď statočný a mocný Kráľ smrť zničil, život obnovil, pekelné brány pošliapal a z úbohých sňal okovy.

Strážilo vojsko jeho hrob, zapečatený kameňom; nastáva zázrak všetkých dôb: vychádza Víťaz z hrobu von.

Už nieto smrtných úzkostí, už nieto bolestivých rán; zvestuje anjel z výsosti: Vstal slávne z mŕtvych Kristus Pán.

Ježišu, ty buď naveky nám veľkonočnou radosťou, pridruž nás k svojmu víťazstvu znovuzrodených milosťou.

Tebe buď sláva, Ježišu, ktorý si slávne z mŕtvych vstal; Otcovi, Duchu Svätému nech večne zuní pieseň chvál. Amen.

Slová otcov púšte

Keď sa raz konalo zhromaždenie na sketskej púšti, kým otcovia rozprávali o živote mnohých a o rôznych veciach, opát Prior mlčal. Potom však vyšiel, vzal vrece, naplnil ho pieskom a zavesil si na chrbát, a zase do druhého malého plátna nasypal iného piesku a zavesil si na prsia. Keď to videli ostatní bratia, pýtali sa ho, čo to má znamenať, a odvetil im: „To vrece plné piesku sú moje hriechy, lebo mnoho zla som napáchal, a hľa, zavesil som si ich na chrbát, aby som ich nevidel a musel pre ne plakať a nariekať. Pár týchto previnení svojho brata postavil som si pred oči a trápim sa pre ne a odsudzujem brata. Avšak nemal by som takto súdiť, skôr svoje hriechy musím postaviť pred seba a na nemyslieť a prosieť Boha, aby mi odpustil.“ Keď to počuli otcovia, povedali: „Ozaj, toto je cesta spásy.“

Istému bratovi v kláštore sa prihodilo, že zhrešil; a keď ho ostatní ohovárali, utiekol k opátovi Antonovi. Bratia šli za ním, chceli ho odvieť nazad a začali mu vyhadzovať na oči hriechy. On však zapieral, že by bol zhrešil. Prišiel tam opát Pafnucius, ktorý mal prímenie Kefalas, a predniesol v zhromaždení bratov takéto neslýchané podobstvo: „Videl som na brehu rieky človeka ponoreného až po kolená do bahna, - keď však niektorí vystreli k nemu ruky a chceli ho vytiahnuť, pohrúžili ho až po krk.“ Tu povedal blahoslavený Anton o blahoslavenom Pafnuciovi: „Ajhľa, človek, ktorý ozaj vie spasiť duše.“ A tu bratia, pohnutí jeho rečou, oľutovali svoje správanie a toho, ktorý utiekol, zavolali nazad do kláštora.

Opát Silván mal učeníka menom Marek, ktorý bol veľmi poslušný, a preto ho stavec miloval. Mal však aj iných jedenásť žiakov, ktorých zarmucovalo, že Marka má radšej. Keď to počuli iní starci, smutní prišli k nemu, aby mu zvestovali, že sa zarmucujú bratia, ktorí sú s ním. Skôr než by im opát niečo odpovedal, sám išiel s nimi k chyžiam jednotlivých svojich žiakov a každého z nich zavolať vlastným menom: „Pod' von, bratku, potrebujem ťa; ani jeden z nich nechcel vyjsť. Po všetkých však prišli k Markovej chyži a keď zaklopali na dvere, zavolať opát Silván jeho meno a ten len čo začul starcov hlas, vyšiel von. I vošiel opát do chyže Marka, ktorý bol pisárom, otvoril jeho zošit a zbadal, že vo chvíli, keď ho volal, nechal posledné písmeno spolovice nedokončené, len aby zachoval poslušnosť. Keď počul starcov hlas, nechcel dokončiť písmeno, ktoré začal. A vtedy ostatní starci mu povedali: „Ozaj, toho, ktorého ty miluješ, milujeme už aj my, lebo aj Boh ho pre jeho poslušnosť miluje.“

Metod Lucký OFM „Slová otcov púšte“

Veľkonočný pondelok:

Tento deň nie je prikázaný sviatok. Sv. omša bude o 8:00 hodine.

Dnes na Veľkonočnú nedeľu je po sv. omši *tradičná farská ofera.*

Nech Pán odmeni vašu štedrosť.

Večerné sväté omše v týždni budeme sláviť o 18:00 hodine.

Upratovanie kostola:

Dakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola a za krásnu veľkonočnú výzdobu.

Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 101 – 122.

Všetkým vám, vašim rodinám, prajem požehnanú Veľkú Noc. Nech zmŕtvychvstalý Pán Ježiš posilní naše srdcia, aby sme s radosťou a nadšením vždy kráčali za Ním a aj iným ohlasovali túto radostnú zvesť.

Sväté omše po vo Veľkonočnej Oktáve- (B)

1.IV. pondelok vo Veľkonočnej v Oktáve
08:00 Za † Jozefa

2.IV. utorok vo Veľkonočnej v Oktáve
18:00 Za † Štefana Vavrinčika a rodičov

4.IV. štvrtok vo Veľkonočnej v Oktáve
18:00 Za † rodičov Kulifajových a dcéru Anku

5.IV. piatok vo Veľkonočnej v Oktáve
18:00 Za prenasledovaných kresťanov

6.IV. sobota vo Veľkonočnej v Oktáve
08:00 Za tých, čo spravujú štát

7.IV. 2. nedeľa Božieho milosrdenstva
08:00 Za rodiny

Lektori: Polanská Bažiková

11:00 Za farníkov

Lektori: Kuric Kulifajová

Liturgický kalendár

1.IV. pondelok sv. Hugo, biskup
2.IV. utorok sv. František z Paoly, pustovník
3.IV. streda sv. Richard, biskup
4.IV. štvrtok sv. Izidor, biskup a učiteľ Cirkvi
5.IV. piatok sv. Irena
6.IV. sobota sv. Celestín, pápež

Keď budeme čítať

Pred každým čítaním je dobré venovať čas chvíľke intenzívnej modlitby. Každý podľa svojho štýlu. Práve modlitba spolu s darom Ducha Svätého bude tou iskrou či zápalkou, ktorá dá rozhorieť načítaným polienkam Písma v nás. A aj keď začíname svoje čítanie príkladnou modlitbou, nezabudnime si pri čítaní všímať v Písme nám blízke, celkom prirodzené veci. Napríklad rastliny. Tie, ktoré rastú aj u nás, alebo celkom inakšie, cudzokrajné. Podobne aj zvieratá. Neuškodí nám ani trochu biblického zemepisu. Nájsť si na mape v Písme spomínané mestá, hory, rieky a podobne. No zo Starého zákona radšej len tie známejšie alebo tie, čo sa častejšie spomínajú. Najlepšie je mať pri čítaní Písma poruke vhodnú biblickú mapu. Tí kreatívnejší môžu v Biblii vnímať aj farby, vône, ba i chute. Lebo ak v sebe rozvíjame zdravý vzťah k prírode a k jednoduchému spôsobu života, aj to nám môže pomôcť lepšie pochopiť Písmo.

„Písmo rastie spolu s tým, kto ho číta.“

No a keby sa nám naskytla možnosť púte do Svätej zeme - neváhajme. O nej sa hovorí, že je piatym evanjeliom. A určite nám pomôže lepšie pochopiť aj Starý zákon. Takáto púť nám uľahčí dostať sa do kontaktu nielen s pamiatkami po Ježišovej ľudskej prítomnosti medzi nami, ale aj s prírodou, tak ako ju vnímal on, ako o nej hovoril. Zaslúbená zem bola geograficky pravdepodobne jedným z najkrajších kútov našej zeme. Ešte i dnes v nej nájdeme výšky i hĺbky, chlad i horúčosť, more i púšť, dynamiku vody i jej deficit, sladkosť i horkosť, a to na malej ploche, asi ako polovica Slovenska. Najmä v minulosti v nej bolo prítomné bohatstvo rozličných druhov rastlín i zvierat: od tropických až po tie, čo sa vyskytujú v miernom, ba i v studenom pásme. Tiež sa pri púti Svätou zemou dostaneme aspoň trochu do konkrétneho kontaktu s moslimským a najmä židovským náboženstvom, čo nám ešte viac rozšíri obzory. Keď sa po takejto návšteve vrátíme k čítaniu Písma, bude sa nám pred duchovnými očami odvíjať všetko ako vo filme

A čo násilie v Biblii?

Keď čítame Bibliu, je dobré mať neustále na pamäti, že sa v nej stretávame s pre nás veľmi vzdialenou kultúrou, s odlišným spôsobom myslenia, vyjadrovania a, samozrejme, aj života. Dodnes nám robí ťažkosť rekonštruovať presne históriu a dobu, v ktorej bola napísaná. O probléme, ako čo najlepšie preložiť staroveké jazyky do moderných, ani nehovoriac. To však nechajme na biblistov.

Nájdú sa i takí, ktorí sa boja čítať Bibliu, lebo je v nej veľa násilia a majú obavy, že ich to pohorší. Vždy musíme mať na pamäti, že Biblia je veľmi úprimná kniha, ktorá sa na nič nehrá. Áno, je v nej veľa násilia. Lebo Biblia nie je len knihou o Bohu, ale i o ľuďoch. A aj keď pod vedením Božieho Ducha, pracovali na nej ľudskí autori. V tej dobe, v ktorej žili. Je potrebné mať stále na pamäti, že dodnes je ťažké rozlíšiť, ktoré state, údaje, čísla v Písme sú obrazné a ktoré faktické, ktoré vznikli ako dramatické varovanie pred bezbožnosťou a ktoré nesú stopy napríklad po skutočnom krviprelievaní. Práve násilie v Biblii je dôkazom, že ho písali ľudia z mäsa a krvi, so všetkými svojimi chybami, nezrelosťou a často sa z tohto zorného uhla dívali aj na samého Boha. Nie, Biblia nemohla byť písaná umelým, sladkastým spôsobom. Veď aký je Boh trpezlivý i s nami dnes, keď si ho predstavujeme zúženým spôsobom ako prísneho, trestajúceho, či nebudaj malicherného. No najmä preto, že aj dnes páchame prinajmenšom toľko zla, násilia, krutostí aj po tisícročiach vzrastu kultúry, vzdelania, výchovy! A oveľa sofistikovanejším spôsobom ako v dávnych časoch. Jedno je však z Biblie jasné. Boh s človekom nestratil trpezlivosť a postupne ho vyvádza a stále chce vyviesť zo začarovaného kruhu násilia.

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Kresťan číta horoskopy, klope na drevo, nosí na zápästí červený prúžok nejakej látky vo viere, že ho ochráni... Je poverčivosť v poriadku? A je to vlastne poverčivosť, alebo je to čosi úplne neutrálne s ohľadom na Boha Otca všemohúceho, o ktorom každú nedeľu vyznávame, že v neho veríme?

Všimnime si zvolenú kombináciu slov - otec je niekto, kto je blízko, niekto, komu dôverujeme, niekto, komu sme v detstve hovorili: „Keď som s tebou, ničoho sa nebojím.“ Môžeme dokonca povedať „Boh všemohúci“, čím sa dôvera ešte stupňuje. Boh je leda stvoriteľ a záchranca, Boh je ten, koho kladieme na prvé miesto nášho hodnotového rebríčka, lebo jemu patrí najvyššia dôvera vo všetkých oblastiach každodenného života. Na dar Božej existencie, ktorý dostávame tu a raz, odpovedáme dôverou. V radoostiach aj ťažkostiach dôverujeme Bohu, jeho prosíme o pomoc a jemu za ňu vďačíme.

Mimochodom, ako často vyjadrujeme vďaka za to, čo sme si modlitbou vyprosili? Napríklad študenti - horlivo sa modlia pred skúškou, no koľkí zájdu do kostola po jej úspešnom absolvovaní, aby sa Pánu Bohu poďakovali? Spomeňme si na svätého apoštola Tomáša, ktorý povedal, že uverí v Ježišovo zmŕtvychvstanie len vtedy, keď sa ho dotkne. Chcel vidieť, až potom bol ochotný veriť. Vo svojom milosrdenstve ho Ježiš vyzval, aby vložil prst do jeho rán, ale zároveň mu povedal: „Blahoslavení tí, čo nevideli, a uverili.“ (Jn 20/29)

Sklon materializovať si vieru patrí k najhlbšej povahe človeka. Aj túžba hľadať rukolapné pomôcky. Platí to aj preto, lebo povera nemá morálne apely. Dokonca od nich odvádza a namiesto náročnej Premeny srdca ponúka falošnú cestu krátkého úkonu s údajným magickým účinkom. Veď chytiť si gombík pred kominárom je jednoduchšie, ako nazrieť do svojho srdca a pracovať deň čo deň na vlastnom posvätení. Hľadať šťastie vo hviezdach a pýtať sa ich na budúcnosť, vkladať ochranu svojej existencie do červenej nitky na ruke, klopať „pre istotu“ na drevo - to všetko sú zdanlivé kuriozity ľudského správania, ale v skutočnosti ide o akési poistky, ktorými znižujeme svoju dôveru v Boha ako jediného pána každej situácie. Akoby sme mu hovorili: „Bože, my ťa veríme, ale keby si náhodou nebol celkom všemohúci, ešte si to nejak poistíme.“ Predstavte si mladého muža, ktorý vyznáva lásku svojej dievčine: „Milujem ťa. Ale keby mi to s tebou náhodou nevyšlo, mám aj poistku vo forme ‚bokovky‘.“

Dokonca aj niektoré náboženské úkony pri prehnanom sústredení na ich materiálnu dimenziu môžu skončiť poverou. Neklop teda na drevo, ale s dôverou pozeraj na drevo kríža, z ktorého sa za nás modlí zomierajúci Ježiš. Nepýtaj sa na budúcnosť hviezd a súhvezdí, nehľadaj odpovede v horoskopoch. Jedinou správnu a nefalšovanou hviezdou nech je Ježiš Kristus, ktorý povedal: „Ja som svetlo sveta.“ (Jn 8,12) A, samozrejme, Panna Mária, hviezda morská, ktorá nám svieti v búrkach života.

Namiesto červenej šnúry majme na zápästí ruženec, ktorým sa prihovráame živému a prítomnému Bohu a Bohorodičke Panne Márii. A čo je dôležité, na konci každej modlitby Zdravas' hovoríme: „Pros za nás hriešnych, teraz i v hodinu smrti našej veci. Amen.“ Je v tom celý náš život, odtiaľ až po hodinu našej smrti. „Pros za nás hriešnych.“ Hriešnych aj v tom, že niekedy veríme viac predmetom ako Bohu, veríme viac neživému ako tomu, ktorý je živý, víťazný a prítomný. Je to Boh, je to Ježiš Kristus, ktorý vstal z mŕtvych a pozýva nás, aby sme mali účasť na jeho víťazstve. Bola by škoda myliť si tieto dve veci.

Jozef †Halcko „A teraz čo? II.“

Na minútku

PRÍBEH SVETA

Bola raz jedna myška, ktorá sa chcela stať kráľovnou zvierat. Dala si vyrobiť trón z chlebovej striedky a korunu z obalu od čokolády a vyhlásila: „Som kráľovná zvierat! Štvornožci, dvojnožci, okrídlenci a plazy, všetkých vás pozývam, aby ste mi zložili poklonu, sľúbili poslušnosť a priniesli dary k narodeninám!“ Správa sa rýchlo rozniesla, lebo zvieratá sú veľkí klebetníci. Ako prvé prileteli včely, ktoré chvatne obdarili kráľovnú trochou medu. Bzučali a hundrali: „Už len toto nám chýbalo! Akoby sme nemali dosť inej roboty! Nech je, ako chce - my sme dar priniesli a tým je to vybavené...“

Postupne prichádzali iné zvieratá, ktoré nemali čo robiť, a vzdali kráľovnej úctu.

Prišla aj veľká červená líška, ktorá namiesto toho, aby sa kráľovnej poklonila, s úškrnom ju zhltna. A keď už tam bola, zožrala aj trón. Potom si dala urobiť iný, pekný trón z dreva pokrytého bobrou kožušinou a vyhlásila: „A teraz som kráľovnou ja!“

O niekoľko dní prišiel mohutný tiger s prešibaným pohľadom. Tichým krokom sa priblížil ku kráľovnej líške, sladko sa na ňu usmial a roztrhal ju. Potom sa otočil a s očami rozžiarenými zlatistým svetlom vyhlásil: „Ja som kráľ! Pokojne začnite nosiť dary!“

O nejaký čas prišiel s hrozným hromotom mamut, ktorý tigra rozmliaždil. A s ním aj trón. Potom hrozivo zaryčal: „Ja som kráľ! Nech všetci moji poddaní trikrát zvolajú: Sláva Mamutovi I. Veľkému!“ A dal si zhotoviť kamenný trón, primeraný jeho obrovským rozmerom.

Keď sa ľudia zo savany dozvedeli, že mamut sa vyhlásil za kráľa, napadli ho kopijami a mečmi, rozporcovali ho a zjedli so sladkými zemiakmi. Potom položili na trón jeho hlavu.

Ľudia od mora sa tom dozvedeli, vzali zbrane a kričali: „My sme najsilnejší! My musíme vládnuť!“ Ľudia zo savany sa zhromaždili, aby sa ubránili, a skončilo sa to veľkou bitkou s množstvom mŕtvych a ranených. Zvíťazili ľudia od mora a ich vodca sa stal kráľom.

Takmer vzápätí prišli diví a krutí ľudia z púšte so svojimi ťavami a zakrivenými šablami a pripravili ľuďom od mora krvavý kúpeľ.

Ich vodca sa posadil na trón a vyhlásili ho za kráľa. Jeho kraľovanie trvalo krátko. Ľudia z miest sa spojili a vybrali sa do boja proti kráľovstvu ľudí z púšte. Bitka bola strašná. Nažive zostalo len málo ľudí. Tí na trón posadili dieťa a povedali: „Ty si kráľ!“ Ale v tej chvíli prešla popred trón myška, dieťa-kráľ sa zľaklo a s plačom utieklo.

Myška vyliezla na veľký prázdny trón, posadila sa a

povedala: „**Ja som kráľovná zvierat!**“

Po toľkom krviprelievaní a toľkých mŕtvych sa všetko začalo odznova.

Stálo to za to?

Bruno Ferrero „A kvety jednoducho kvitnú“

Zamyslenia

NAPRÁVANIE INÝCH

Boh je láska, preto aj každé kázanie musí vychádzať z lásky. ba vtedy bude spásanosné pre toho, kto káže, aj pre toho, kto počúva.

Sv. Silván z Athosu

Svätý Silván, sám pravoslávny mních, sa raz dal do reči s istým pravoslávny misionárom, ktorý konal misie zrejme medzi katolíkmi. (Pre nás do istej miery poburujúca predstava, ale zoberme to ako realitu: niektorí pravoslávni nás považujú za heretikov.) Silván sa ho vtedy spýtal, ako vlastne tým „nesprávne veriacim“ káže. Opýtaný sa rozhodil: „Vravím im: Vaša viera je cudzoložstvo! Všetko máte zdeformované, učenie falošné, a ak sa neobrátime, nebudete spasení!“ Silván ho ticho počúval a potom mu položil pár otázok: „Povedzte mi, otcе: veria v Ježiša Krista, veria v pravého Boha?“

„Áno, to veria.“

„A uctieajú Božiu Matku?“

„Áno, uctieajú, ale ich učenie je falošné.“ „A ctia si svätých?“

„To áno, ale povedzte mi: akí môžu byť medzi nimi svätí, ak sa oddelili od pravej Cirkvi?“

„A slávia spoločné bohoslužby, čítajú Božie slovo?“

„Áno, slávia bohoslužby v kostoloch, ale keby ste videli, aké sú to kostoly v porovnaní s našimi. A aký chlad, ako málo života je v ich liturgií!“

Po krátkom zamyslení mu Silván odpovedal: „Viete, otcе, ich duše cítia, že robia dobre, keď veria v Ježiša Krista, ctia Božiu Matku a svätých a modlia sa svoje modlitby. Ak im teda tvrdíte, že ich viera je cudzoložstvom, nebudú vás počúvať. (...) Skúste ich namiesto toho radšej povzbudiť, že robia dobre, keď veria v Boha; robia dobre, keď si ctia Božiu Matku a svätých, keď chodia do kostola na bohoslužby, keď sa doma modlia a čítajú si Božie slovo. A ak sa v niektorom bode mýlia, stačí, keď tú vec napravia, a všetko pôjde lepšie. (...)“

Boh je láska, preto aj každé kázanie musí vychádzať z lásky. Iba vtedy bude spásanosné pre toho, kto káže, aj pre toho, kto počúva. Ak ich však odsudzujete, nebudú vás počúvať a nedosiahne sa nič dobré.“

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku